

Arrest

nr. 124 783 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 5 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 oktober 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 november 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. SCHELKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 9 maart 2013 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als zelfstandige (bijlage 19). Op 1 juni 2013 verkrijgt hij een E-kaart.

Op 4 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: Y., F. A., Nationaliteit : Bulgarije, Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Meneer diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als zelfstandige op 09/03/2013 en verkreeg de E-kaart op 01/06/2013.

Hij legde in het kader van zijn aanvraag de volgende stavingsstukken voor: het volledig uittreksel van de Kruispuntbank der ondernemingen van de vennootschap (...) (met ondernemingsnummer: xxx) en een bewijs van inschrijving bij een sociale kas voor zelfstandigen dd.08/05/2013.

Betrokkene liet daarmee tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht omdat overeenkomstig art. 50, §2, 2° van het KB van 08/10/1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen.

Hij werd ten gevolge van zijn aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen verzocht een vragenlijst in te vullen die hij samen met de nodige bewijsstukken diende terug te sturen naar het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (RSVZ).

De vragenlijst die de betrokkene heeft ingevuld, omvat echter niet voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige. Vandaar dat het RSVZ besliste over te gaan tot de retroactieve schrapping van zijn aansluiting als werkend vennoot bij (...) BVBA (kbo-nummer: xxx) met ingang van 05/02/2013 (zie informatie ontvangen van het RSVZ dd.24/07/2013).

De instantie bevoegd voor de controle op het sociaal statuut der zelfstandigen (RSVZ) is dus tot de conclusie gekomen dat betrokkene geen zelfstandige is. Bij gebrek aan bewijzen die toelieten zijn zelfstandige activiteit vast te stellen, dient uitgegaan te worden van de afwezigheid van een zelfstandige activiteit door betrokkene en dus de misleiding van de Belgische autoriteiten door zich bij de indiening van zijn aanvraag voor verklaring tot inschrijving voor te doen als zelfstandige.

Artikel 42 septies van de wet van 15/12/1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van misleidende informatie die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt geadstrueerd als volgt:

“Schending van de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsbeginsel. (artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt eveneens een motiveringsplicht op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grond ligt liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven in

zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in voorgaande artikelen.

Op grond van de materiële motiveringsplicht moet elke bestuurshandeling worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en die daarom moeten kunnen gecontroleerd.

Toetsing

De beslissing vermeldt dat beslist werd tot retroactieve schrapping van de aansluiting als werkend vennoot bij de bvba E.

Deze zaken gingen bij deze vennootschap niet goed waarna de aandelen werden overgedragen en verzoekster werd ontslagen als werkend vennoot met ingang van 30 juni 2013.

Sinds augustus 2013 is verzoeker echter mede aandeelhouder van de bvba S, (...) te 9220 Hamme.

Een kopie van het aandelenregister wordt toegevoegd.

Tevens voegt verzoeker een kopie toe van het bewijs van aansluiting bij een sociale kas namelijk Z. en van de loonbrieven.

Het is dus duidelijk dat men de beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd.

Inderdaad heeft men alleen verwezen naar een beslissing van het RSVZ en naar het feit dat verzoeker zou "laten doorschemeren hebben een zelfstandige activiteit te hebben".

De beslissing van het RSVZ is ten onrechte genomen gezien verzoeker wel degelijk een zelfstandige activiteit heeft.

Er werd niet voldoende geïnformeerd om na te gaan of de toestand wel correct was met de realiteit of nog actueel was.

Het zorgvuldigheidsprincipe werd geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden nemen en uitvoeren.

Dit houdt onder meer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

De overheid heeft de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

In casu is enkel gekeken naar de beslissing van de RSVZ zonder verder na te gaan hoe de situatie is.

De zorgvuldigheidsplicht is dus volledig geschonden."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

Artikel 42septies van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de *in casu* bestreden beslissing betreft, luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

2.1.4. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker de Belgische autoriteiten heeft misleid om zijn verblijfsrecht erkend te zien door zich bij zijn verklaring van inschrijving voor te doen als zelfstandige. Meer bepaald stelt verwerende partij vast dat verzoeker het verblijfsrecht verwierf als zelfstandige middels het overleggen van een volledig uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen van de firma E. en een bewijs van inschrijving bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen d.d. 8 mei 2013, maar dat uit onderzoek van het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (hierna: het RSVZ) blijkt dat niet voldoende bewijskrachtige gegevens voorhanden waren die wezen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige en dat het sociale verzekeringsfonds de opdracht werd gegeven de aansluiting als zelfstandige retroactief te schrappen met ingang van 5 februari 2013. De documenten waarmee verzoeker tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken liet uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben, zijn volgens verwerende partij van doorslaggevende aard geweest om het verblijfsrecht toe te staan, zodat er overeenkomstig artikel 42septies een einde dient te worden gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker.

Verzoeker betwist niet dat voormelde documenten doorslaggevend waren om zijn verblijfsrecht erkend te zien, maar stelt dat hij op 30 juni 2013 werd ontslagen als werkend vennoot bij de bvba E. en dat hij sinds augustus 2013 medeaandeelhouder is van de bvba S, ter staving waarvan hij een kopie van het aandelenregister, een kopie van het bewijs van aansluiting bij sociaal verzekeringsfonds Z. en loonbrieven voegt. Ter zitting legt hij een attest neer dat hij sinds 6 januari 2014 aangesloten is bij het Acerta sociaal verzekeringsfonds. Hij voelt zich gegriefd omdat verwerende partij alleen verwezen heeft naar de beslissing van de RSVZ en naar het feit dat hij liet uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. Voorts stelt hij dat de beslissing van de RSVZ onterecht is gezien hij wel degelijk een zelfstandige activiteit heeft en dat er niet voldoende werd geïnformeerd of de toestand wel strookte met de realiteit of nog actueel was.

Uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund heeft op een schrijven van de RSVZ van 19 juli 2013 gericht aan het sociale verzekeringsfonds, waarin als volgt wordt gesteld:

“De betrokkene heeft op 4 februari 2013 een aansluitingsverklaring ondertekend bij uw sociaal verzekeringsfonds als werkend vennoot bij E. BVBA (K.B.O.-nr: xxx) met ingang van 5 februari 2013. Hij werd verzocht een vragenlijst in te vullen die hij samen met de nodige bewijsstukken diende terug te sturen naar het RSVZ.

In toepassing van artikel 3 van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende het sociaal statuut der zelfstandigen, wordt onder “zelfstandige” immers verstaand eenieder die in België een beroepsactiviteit uitoefent zonder hierbij verbonden te zijn door een arbeidsovereenkomst of statuut.

De vragenlijst die de betrokkene heeft ingevuld omvat niet voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige.

Bijgevolg dient de aansluiting van de betrokkene bij uw sociaal verzekeringsfonds te worden geschrapt vanaf 5 februari 2013.”

De Raad stelt vast dat uit dit schrijven van de RSVZ wel degelijk blijkt dat door de RSVZ werd onderzocht of de verzoekende partij al dan niet als zelfstandige in België kan worden beschouwd en dat deze instantie die bevoegd is voor de controle op het sociaal statuut der zelfstandigen, besliste dat niet voldoende bewijskrachtige gegevens voorhanden waren die wezen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige. De RSVZ gaf derhalve de uitdrukkelijke opdracht aan verzoekers sociale verzekeringsfonds om zijn aansluiting als zelfstandige retroactief stop te zetten, beslissing die rechtsgevolgen inhield voor verzoeker.

Verzoeker geeft dan wel aan niet akkoord te zijn met het gevoerde onderzoek van de RSVZ dat resulteerde in de beslissing waarbij het sociale verzekeringsfonds opdracht werd gegeven de aansluiting retroactief te schrappen, maar dit betoog is niet dienstig in het kader van huidige procedure voor de

Raad. De Raad is immers niet bevoegd zich uit te spreken over de betwisting of verzoeker sinds 5 februari 2013 al dan niet zelfstandige is geweest. Indien verzoeker meent dat het RSVZ onterecht besloten heeft tot zijn schrapping, had hij zelf stappen moeten ondernemen bij het RSVZ en zijn sociaal verzekeringsfonds om de beslissing tot schrapping als zelfstandige te laten herzien. Verzoeker toont niet aan dit te hebben gedaan, laat staan met een gunstig gevolg.

Wanneer een burger van de Unie een verblijfsrecht verwerft op basis van documenten waaruit moet blijken dat hij op dat ogenblik als zelfstandige actief is en achteraf wordt vastgesteld door de hiertoe bevoegde overheidsinstelling dat geen daadwerkelijke beroepsactiviteit als zelfstandige blijkt, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat verwerende partij besluit dat zij werd misleid door de voorlegging van stukken die wezen op een effectieve zelfstandige activiteit en die doorslaggevend waren voor de erkenning van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Noch de schrapping als zelfstandige noch de rechtzetting van een schrapping als zelfstandige behoort tot de bevoegdheid van verwerende partij, zodat de Raad niet inziet waarom verwerende partij in deze een grondiger onderzoek had dienen te verrichten.

In de mate dat verzoeker betoogt dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is omdat de verwerende partij zich niet voldoende geïnformeerd heeft of de toestand wel nog actueel was, wijst de Raad er op dat het aan verzoeker die een verblijfsrecht heeft verkregen als zelfstandige toekomt om verwerende partij op de hoogte te brengen van wijzigingen in zijn situatie die van die aard zijn dat verzoeker wist of minstens moest weten dat ze een weerslag zouden kunnen hebben op zijn verblijfssituatie. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid, waarop verzoeker zich beroept, geldt immers evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verwerende partij zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen.

Waar verzoeker dus thans, in zijn verzoekschrift voor de eerste keer betoogt dat hij sinds augustus 2013 medeaandeelhouder is van de bvba S. en zijn betoog er op gericht is aan te tonen dat hij momenteel wél een zelfstandige activiteit uitoefent, merkt de Raad op dat dat de verwerende partij geen rekening kon houden met de verschillende stukken die niet eerder voorlagen bij het bestuur, doch voor het eerst worden gevoegd in de procedure voor de Raad. De Raad zou voorts zelf zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De thans aangevoerde gegevens doen hoe dan ook geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker zich ten tijde van zijn aanvraag ten onrechte heeft voorgedaan als een zelfstandige.

De Raad acht het, samengevat, niet kennelijk onredelijk en al evenmin onzorgvuldig dat de verwerende partij verblijfsrechtelijke gevolgen verbindt aan een schrijven van een overheidsinstelling waarin tot de retroactieve schrapping als zelfstandige van verzoeker werd besloten.

2.1.5. Geen van de onderdelen van het eerste middel zijn gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker licht het middel toe als volgt:

“De schending van het recht op eerbiediging van het privé, gezins- en familieleven en van het recht om te huwen (artikel 8 juncto 12 EVRM)

Verzoeker woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het centrum van zijn belangen gevestigd in de zin dat zijn privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

Door de handhaving van de bestreden beslissing en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé, gezins- en familieleven op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoeker de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst zou hij gedurende enkele jaren gescheiden worden van zijn sociale relaties aangezien deze procedure enkele jaren zou in beslag nemen.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Ten dezen merkt de Raad op dat verzoeker een zeer summier betoog houdt dat evenwel niet volstaat om op voldoende nauwkeurige wijze een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, zoals hierna blijkt.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip '*privéleven*' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie/gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker toont met zijn weinig geconcretiseerd betoog niet aan dat hij in België een gezinsleven of privéleven leidt dat valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM. Meer bepaald stelt verzoeker dat hij in België het centrum van zijn belangen heeft en dat hij enkele jaren zou gescheiden worden van zijn sociale relaties indien hij de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, maar dit volstaat niet om een privéleven aannemelijk te maken dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt aldus op dat verzoeker nalaat uiteen te zetten welk privé-, gezins- of familieleven hij geschonden acht door de bestreden beslissing. In die optiek valt overigens nog op te merken dat hij verwijst naar het door artikel 12 van het EVRM beschermde recht op huwen, maar op geen enkel moment aangeeft, laat staan aantoonst dat hij de intentie zou hebben om te huwen en dat dit huwelijk zou worden belemmerd door de thans bestreden beslissingen.

Voor zover toch dient aangenomen te worden dat verzoeker kan bogen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cfr. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats van een vreemdeling en het ontwikkelen van een privéleven op hun grondgebied te gedogen. Bijgevolg is de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van verzoeker, gesteund op het gegeven dat hij de Belgische autoriteiten misleid heeft door zich als zelfstandige voor te doen om zijn verblijfsrecht erkend te zien, zowel legaal als legitiem (cf. RvS 29 juni 2009, nr. 194 826). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan, meer nog, hij

maakt daar zelfs geen begin mee, dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering, wat het oogmerk is van de bestreden beslissing, anderzijds.

2.2.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS